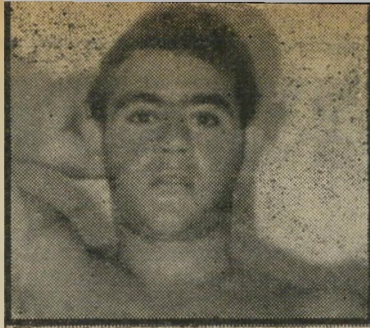

אל השוטר שקיבל מידה את הכדורים, שאלה בזעקות מדוע לא נתן אותם לבנה. הסתבר שהכדורים שכבו במגירתו של שוקרון. עתה, תיורר ומבוהל, הוציא אותם שוקרון ונתנם לאם ההיסטרית.

בבית-החולים, קבעו הרופאים את מותו של מאיר, ככל הנראה מהתקף-לב. "כל הלילה מאיר בכת מרוב כאבים", סיפרו חבריו לתא-המעצר להורים ההמומים. "הוא הקיא דם וביקש רופא, אבל השוטרים רק צחקו ולעגו לו."

השבוע, מלאו חוצות אשדוד כרות: "דמנו לא הפקר", זעקו הכרות. "לא נחר שח". "המשטרה רוצחת".

ואילו בבית משפחת קורקוס, הבטיחו ב"שקט": "עוד ננקום".

קורבן קורקוס
"המישטרה רוצחת"

של שוקרון מצאה את בנה. הוא שכב על הריצפה, מחרחר ונושם בקושי. האם רצה

האם עם הכדורים. היומנאי, אסרים כחלון, קיבל אותם מידה, הבטיח כי רופא יבדוק את העצור בערב. בערב חזרה האם לראות אם אכן ראה רופא את בנה. יחד איתה באה אילנה שושן, שהצהירה כי אין היא יודעת אם אכן מאיר הוא שלקח את שרשרתה. "בסדר, נשחרר אותו מחר", הבטיח תיומנאי.

"מדוע לא היום?" ביקשה האם לדעת. "מה יש?" ענה השוטר. "תני לו לסבול מעט. שיהיה גבר." האם חזרה למחרת בבוקר. שוטר בשם שוקרון הורה לה ללכת להביא שני בוליי הכנסה של חצי ל"י, כדי לשחרר את בנה. האם רצה לדואר, חזרה עם הבולים תוך רבע שעה.

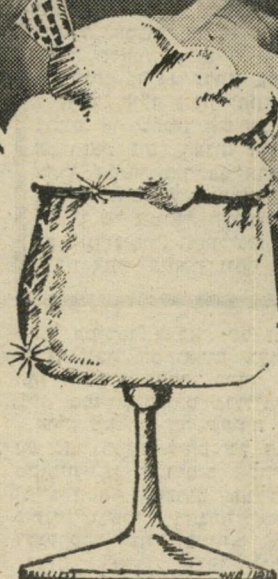
חיורר ומבוהל. במסדרון לפני תדרו

לא רצינית. היתה זו האשמה שקשה היה להתייחס אליה ברצינות: למאיר (22), בן למשפחה מרוקאית מקובלנקה, בת תשע נפשות, לא נפתח תיק פלילי בחייו. הוא היה בעל סירת-דייג, הרוויח כ-900 ל"י ליום. מעולם לא היו בכיסו פחות מ-500 ל"י. קשה היה להאמין כי הוא גנב את השרשרת. הרבה יותר קל היה להאמין כי היא נקרעה בקרב ואבדה.

כשנודע לאימו של מאיר כי בנה נעצר, הגיעה בריצה לתחנת המשטרה, הודיעה שבנה זקוק לטיפול רפואי שוטף. בילדותו חלה מאיר בדלקת-פרקים, שפגעה בליבו. עם לב פגום, נוקס מאיר, כל חייו, לכדוריי הרגעה מיוחדים פעמיים ביום.

הבטחות שווא. היומנאי שמע את ה"אם, שלחה בחזרה לביתה. למחרת חזרה

לקינוח ולשיפור מצב הרוח - הגישי גלידות ארטיק

טעים... מהנה... נפלא...
הכיבוד לבני-הבית ולאורחים — בכל אירוע והזדמנות! גלידות ארטיק במיגוון טעמים וסוגים מובחרים — מוכנות לחגשה בכל עת. דרשי גלידות ארטיק.

ארטיק

ערובה לאיכות

פיס ארטק ב.מ.